

ДЪЯШЕ ТРЕТЬО.

ЯВЛЕНИЕ ПЪРВО.

(въ слаббюва тз къща)

С Ж ББИ И МАРИА ГОВОРЯТЬ.

М. — (хоротува сама) Хади да седнѣ. (сяда) Сърдце то ми отмале отъ гладъ! тры дни стана, какъ не съмь яла! Хекимина ми каза да пеѣж, кога то съмь гладна, ма коя пѣснь да кажѣ? нека по пеѣж малко на дѣте, утрѣ и то ще треба. (дума нанни-нанни-нанни сетѣ выка) дада! дада! дѣте то плачи, ела да го полюдешъ. (тогива влазѣ и Сжбби).

С. — Жена, дирихъ та долѣ, а сега, като та намерихъ тукъ и съмь самы, ще ти хоротувамъ едно нѣщо, но припиранія та не щѣ. Радка вѣки дойде на възрѣсть, сега доро съмь живы, треба да ѣж натакмимъ: мѣсто то отъ гдѣто ѣж искать е добро: зато да земимъ да ся готвимъ: защо азъ дадохъ хоратѣ.

М. — (съ гнѣвъ) Джанамъ, каквы свадбы ми разправяашъ? потърни малко: дащеря ти нема юще време за женянь.

С. — Чи белкимъ ще ѣж имамы довѣка тѣй? слава богу друго чадо немамы, тя ни е наслѣдника, и треба доро сме живы да ѣж натакмимъ.

М. — (съ гнѣвъ) Тя ще бѣди наслѣдника ни? о не та